

A China vermella de Xi

Description

Edgar Snow, o estadounidense que probablemente máis contribuíu a ofrecer unha imaxe benevolente de Mao e a súa Revolución, deixou escrito en 1940 que os comunistas chineses eran entón nacionalistas porque estaban nesa fase da revolución, pero que a súa relixión seguía sendo o comunismo e si a situación cambiaba adoptarían calquera método necesario a fin de permanecer na locomotora da historia. Máis de oito décadas despois, poderíamos revalidar a actualidade de devandito diagnóstico.

Edgar Snow, o estadounidense que probablemente máis contribuíu a ofrecer unha imaxe benevolente de Mao e a súa Revolución, deixou escrito en 1940 que os comunistas chineses eran entón nacionalistas porque estaban nesa fase da revolución, pero que a súa relixión seguía sendo o comunismo e si a situación cambiaba adoptarían calquera método necesario a fin de permanecer na locomotora da historia. Máis de oito décadas despois, poderíamos revalidar a actualidade de devandito diagnóstico.

Quen ven nas reformas orientadas ao mercado e no fomento da economía privada e mixta esperanzas de liberalismo están condenados a unha desilusión final, que é o que está ocorrendo ante os signos de rebrote do maoísmo, a concentración de poder, o culto á personalidade ou o agravamento da censura. Probablemente, todas elas decisións colectivas e consensuadas que teñen presentes os ensinamentos históricos do Período de Primavera e Outono ou dos Reinos Combatentes que en épocas de turbulencias aconsellan un líder forte capaz de contribuír a preservar a estabilidade e, non menos importante, a unidade da burocracia. O maoísmo, xa o dixo un Lin Yutang que non tiña fe na propaganda, é insuperable neste aspecto.

Deixando ao carón que nos últimos anos, como parte da resposta á crise, o sector público aumentou en importancia cun crecemento do 36% e representando en torno ao 45% do PIB, non se debe perder de vista que o PCCh persegue maximizar o desenvolvemento utilizando os instrumentos necesarios e nas proporcións que conveña ao obxectivo principal: completar a modernización do país, o soño chinés. E así é, aínda recoñecendo o sentido xeral dunhas reformas que reducen o peso da planificación centralizada e o número de grupos públicos.

Isto non conleva de ningún xeito que o PCCh renuncie a controlar ata directamente a porción da economía que lle garanta a preservación da súa hexemonía política. Nin consentirá tampouco, da noite para a mañá, que da uemerxencia de millóns de empresarios privados derívese a plasmación dunha clase empresarial autoorganizada capaz de disputarlle o poder. Joseph Needham explicouno moi ben fai tempo: durante séculos, o mandarinato soubo manter baixo control á clase mercantil impedíndolle facerse co poder do Estado. O mesmo intenta facer agora o PCCh. E foi sempre o propósito de Deng Xiaoping.

De igual xeito, cando algúns se sorprenden de ver ao reformista Wang Qishan reconvertido en man dereita de Xi Jinping á fronte da loita sen cuartel contra a corrupción, noutro tempo colaborador estreito de Hu Jintao para negociar co secretario do Tesouro estadounidense, Henry Paulson, a solución amable das diferenzas financeiras e comerciais con Washington, pasan por alto que a súa militancia no PCCh non é unha anécdota senón que lle converte nun expoñente dunha determinada cultura política que lle comina a cumprir co mandato esixido para garantir os obxectivos do Partido.

Aínda que con diferentes sensibilidades no seu seo, os comunistas chineses son reformistas desde o fin do maoísmo non porque abandonen o seu ideario central ou sequera teñan intención de facelo nun prazo determinado, senón porque iso é o que o momento histórico esíxelles.

Quen consideran a China irremediabilmente abocada a transitar da homologación económica á homologación política con Occidente, ignoran a firme vontade do PCCh de explorar unha vía propia o suficientemente ecléctica para garantirse a dobre soberanía (do Partido e do país). Non é algo novo. Dixérono sempre, aínda que moitos só queren ver niso o pretendido esforzo cínico indispensable para poñer a salvo a súa lexitimidade.

Ben é verdade que en case cen anos os seus valores evolucionaron. É obvio que a xustiza social perdeu sustancia fronte

á reivindicación nacionalista. Ou que a democracia vive horas baixas, ata con respecto ao tímido afán expresado por Hu Jintao. Pero se reinventa cada día o necesario lanzando mil e unha campañas co declarado propósito de reducir o risco de fisuras, recorrendo a un magma ideolóxico que tanto reivindica unha cousa como a súa contraria. O PCCh, como outrora o mandarinato, non se neutraliza con ambas senón que se reforza.

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

China e o mundo chinés

ETIQUETAS

China PCCh Xi Jinping 95 aniversario Hegemonía política Vía propia

IDIOMA

Galego

Date Created

Xullo 1, 2016

Meta Fields

Autoria : 3717

Datapublicacion : 2016-07-01 00:00:00

Subtitulo : 95 anos do Partido Comunista da China